

„Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i na věky.“

(Žid.13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

prosinec 2016

Velice srdečně zdravím všechny bratry a sestry na celém světě v drahém a svatém jménu našeho Pána Ježíše Krista slovem z 1.Kor.4:2-1:

„*Tak o nás smýšlej člověk, jako o služebnících Kristových a šafářích tajemství Božích. Dále pak vyhledává se při šafářích toho, aby každý z nich věrný nalezen byl.*“ Takto Pavel představil sebe a právě Kristovy služebníky.

Jaká je to přednost, být ustaven samotným Pánem do služby! (1.Tim.1:12) Jaká je to přednost spravovat tajemství Boží, která tehdy byla službou apoštolů a nyní jsou službou bratra Branhama zvěstována a nám skrze Ducha svatého zjevena! Jaká je to přednost smět poslední zvěst nést doslova do celého světa – jedněm k vyvolání a druhým pro svědectví!

Nejdůležitější zvěst před návratem Krista zní: „*Aj, Ženich jde, vyjděte proti němu*“ (Mat.25:1-13). Apoštol Jan, kterému se dostalo závěrečného Zjevení, píše: „*... I řekl mi: Piš: Blahoslavení, kteří jsou k večěři svatby Beránkovy povoláni. A řekl mi: Tato slova Boží jsou pravá*“ (Zj.19:7-9). Amen.

Následující podobenství se vztahuje na náš čas: „*Tehdy podobno bude království nebeské deseti pannám, kteréžto vzavše lampy své, vyšly naproti Ženichovi*“ (Mat.25:1).

V tomto podobenství předpověděl sám Pán, že jen pět z deseti, tedy polovina těch, které poslední volání Ženicha uslyší, budou připraveny a vejdou na svatební hostinu.

Když Ženich ty Svě doprovodí domů, naplní se: „*Tehdy dva budou na poli; jeden bude vzat, a druhý zanechán. Dvě budou ve mlýně při žernovu; jedna bude vzata, a druhá zanechána*“ (Mat.24:40-41). Jeden bude vzat vzhůru a jeden zůstane.

Deset panen jde Ženichovi naproti: pět je připravených a jdou na svatební hostinu, pět zůstane před zamčenými dveřmi. A zase naléhavé napomenutí: „*Bděte tedy, poněvadž nevíte, v kterou hodinu Pán váš přijít má*“ (Mat.24:42); a ještě jednou: „*Proto i vy buďte hotovi; nebo v tu hodinu, v kterou se nenadějete, Syn člověka přijde*“ (Mat.24:44).

Na základě toho, co Pán sám řekl, zůstane jen polovina věrná až do konce a vejde na svatební hostinu. V tom zaslíbení, které Bůh dal Abrahamovi (1.Moj.15:5-6; 1.Moj.22:15-18), budou ti spasení z celého času od Adama tím nešickským zástupem jako je hvězd na nebi (Řím.4:18).

V Mat.24 je popsáno, co se stane před návratem Krista. Je psáno o přírodních katastrofách, válkách, zemětřeseních a hladomorech, také o falešných Kristech a prorocích. O evangeliu je řečeno: „*A bude kázáno toto evangelium království po všem světě, na svědectví všem národům, a tehdy přijde skonání*“ (Mat.24:14).

To pro všechny viditelné znamení pro náš čas je návrat Izraele v podobnosti o fíkovém stromu (Mat.24:32). Již v Ez.11:17 jim přece Bůh zaslíbil: „*Takto praví Bůh ten Pán: Shromáždím vás z národů a seberu vás z země, do kterých rozptýleni jste, a vrátím vám zemi Izraelskou.*“

Proto náš Pán říká v Mat.24:33: „*Také i vy, když uzřeli byste toto všechno, vězte, že blízko jest – ten návrat Krista – a ve dveřích království Boží.*“

Poměry ve světě ale budou takové, jako za času Sodomy a Gomory a ve dnech Noémových (Mat.24; Mar.13). Rychle pokračující klimatické změny, globální oteplování a s tím spojené bouře nahánějí člověku strach, jak je psáno: „*... a na zemi soužení národů, nevědoucích se kam podít, když zvuk vydá moře a vlnobití*“ (Luk.21:25b).

Z duchovní oblasti se plní Mat.24:45-47. Duchovní pokrm je rozdáván v pravém čase a je přímo spojen s biblickým učením. „*Toto předkládaje bratřím, budeš dobrý služebník Jezukristův vykrmený slovy víry a pravého učení, kterého jsi následoval*“ (1.Tim.4:6). Pánem poslaný zná den a hodinu svého povolání a dělá přesně to, co mu bylo přikázáno. Zlý služebník (Mat. 24:48-51) se sám ustanovuje, nemá žádné pověření a nemůže o žádném povolání mluvit. Záměny a smíchání neexistují. Ještě nikdy se z pravého služebníka nestal falešný a nikdy ze zlého věrný služebník. Z Mojžíše se nestal nikdy Balám a z Abela nikdy Kain.

Hned poté v Mat.25:1-13 následuje podobenství o deseti pannách. Co je tam napsáno, se plní nyní až k druhému příchodu Krista. Moudré panny mají hořící lampy a olej ve džbánech. Těm bláznivým hasnou lampy nedostatkem oleje – plnost Ducha; a jim je řečeno: „*Jděte raději ke kramářům, kteří také mluví ve svých shromáždění o Duchu.*“ Ty moudré panny se nenechají obloudit; vejdou jako čistá panna na svatební hostinu a dveře budou zamčeny. Při nich se naplní: „*A naděje nezahanbuje. Nebo láska Boží rozlita jest v srdcích našich skrze Ducha svatého, který dán jest nám*“ (Řím.5:5).

Ty bláznivé, které rovněž čekají na návrat Krista a vytržení, budou zklamanečně volat: „*Pane, pane, otevři nám. A on odpovéděv, řekl: Amen, pravím vám, neznám vás*“ (Mat.25:11-12).

U Boha není žádné smíchání, ani v nebi, ani na zemi. Každé semeno plodí podle svého druhu. Jen ten, kdo je čistého srdce, Boha uvidí; jen ti, kteří jsou Duchem svatým naplněni (Sk.2:38) a jsou Duchem svatým zapečetěni (Ef.1:13), vejdou do slávy. „*A nevejde do něho nic poskvřujícího, anebo pů-*

sobícího ohyzdnost a lež, než toliko ti, kteří napsaní jsou v Beránkově knize života“ (Zj.21:27).

V našem čase, tak jako za času apoštolů, zní obojí: nejprve slovo a potom výklad. „*A z vás samých povstanou muži, kteří budou mluvit převrácené věci, aby obrátili učedníky po sobě“ (Sk.20:30). Bláznivé panny také uvěří výkladům, zatímco moudré panny slyší jen na originální slovo, věří mu a zůstávají v něm.*

Jisté je, že žádný falešný učitel nebude vytržen: „*... ale ten, jenž kormoutí vás (vede do bludu), trpět bude soud, ať je to kdokoli“ (Gal.5:10b) – také ne ti, kteří se nechali zavést do bludu, „protože rovněž opustili přímou cestu a zbloudili“ (2.Petr.2:15).*

Ve Zjevení čteme hned na počátku: „*Blahoslavený, kdož čte, i ti, kteří slyší slova proroctví tohoto a ostříhají toho, což napsáno jest v něm; nebo čas blízko jest“ (Zj.1:3). Co ve Slově není psáno, jsou výklady, kterým my jako Nevěsta Slova nevěříme a už vůbec je nemůžeme zachovávat.*

Stejně napomenutí a totéž blahoslavení nalézáme také v poslední kapitole: „*Aj, přijdu rychle. Blahoslavený, kdo ostříhá slov proroctví knihy této“ (Zj.22:7).*

Nevěsta říká jen to, co Duch ze Slova zjevil: „*A Duch i nevěsta říkají: Pojd'. A kdo slyší, řekni: Přijd'. A kdo žízní, přijd', a kdo chce, naber vody života darmo“ (v.17).*

Potom následuje závěrečné varování: „*Osvědčuji pak každému, kdo by slyšel slova proroctví knihy této, jestliže by kdo přidal k těmto věcem, že jemu přidá Bůh ran napsaných v knize této“ (v.18).*

Všechna učení označená jako obzvláštní zjevení, které ale nejsou dosvědčena v Bibli, jsou bludná učení a byla k tomu dokončenému Božímu svědectví přidána. Co v Bibli není dosvědčeno, je nebiblické; co není napsáno v Boží závěti, nepochází od Boha. Již Pavel musel psát v Gal.1:8: „*Ale bychom pak i my neb anděl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali, prokletý bud'.*“

Kdo něco ke Slovu Božímu přidá, je podveden, zvěstuje jiného Ježíše a jiné evangelium, a je sveden (2.Kor.11:3). Pán nikdy nemohl těm falešným učitelům říci: „*Pojďte sem, vy požehnaní!*“ To je absolutně nemožné, neboť Bůh je pravdomluvný; On oddělil světlo od temnoty. Tak jistě jak Pán Svého služebníka bratra Williama M. Branhama poslal se zvěstí podle Bible, tak jistě jsme vedeni zpět ke Slovu Božímu, které bylo na počátku, a k Bohu. Nám byla zvěstována ryzí zvěst Slova, která plodí Nevěstu Slova. Všichni, kteří věří, jak a co říká Písmo, patří k moudrým pannám. Vyvolení nemohou být svedeni výkladem. Oni jsou ve Slově a Slovo je v nich. Blaze tomu kazateli, který může vpravdě říci: „*Toto zajisté vám pravíme slovem Páně...*“ (1.Tes.4:15a)! Na takové zvěstovatele se vztahuje: „*My z Boha jsme. Kdo zná Boha, poslou-*

chá nás; kdož pak není z Boha, neposlouchá nás. A po tom poznáváme ducha pravdy a ducha bludu.“ (1.Jan.4:6). Amen. Amen.

V Duchu a v pravdě

TAK PRAVÍ PÁN: „*Ale jde hodina, a nyní jest, kdyžto praví modlitebníci modlit se budou Otci v duchu a v pravdě. Neboť takových Otec hledá, aby se modlili jemu. Bůh duch jest, a ti, kteří se jemu modlí, v duchu a v pravdě musejí se modlit*“ (Jan.4:23-24).

Jen ten, kdo je skutečně v pravdě, může v ní být posvěcen a uctívat Boha. Pán sám se za ty Svě modlil: „*Posvěť jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest*“ (Jan.17:17).

V kázání „Setba odporu“ z 18. ledna 1965 bratr Branham zvolil jako průvodní slovo porovnání dvou rozdílných semen, která byla zaseta (Mat.13:24-30). Ve verších 36-43 Pán Svým učedníkům vyložil ten význam. Právě Boží semeno vzešlo jako pšenice, kterou zasel Pán a vezme ji do Svě stodoly (Mat.3:12; Mat.13:30).

Setbu odporu rozsévá nepřítel jako plevel. Bratr Branham ve vidění viděl bílé oblečeného rozsévače, který rozséval dobré semeno; hned za ním přišel ten černě oděný a rozséval plevel. Obě semena vzešla, obě obdržela stejný déšť. Tak jako byl Spasitel v masitém těle zjeveným Slovem (Jan.1:14), tak jistě jsou spasení semenem Slova, které Jemu slouží (Ž.22:31; Iz.53:10). Bratr Branham řekl doslova: „**Všecko, co nesouhlasí se Slovem, je setba odporu.**“

Žádná lež nemá původ v pravdě (1.Jan.2:21). Kdo pravdivého Boha a Jeho proroka, kterého On poslal, spojuje s různými bludnými učenými, kterými se nechceme blíže zabývat, je posedlý lživým duchem. William Branham byl muž Bohem poslaný. Co ale se dělá s ním a jeho výroky? Každá oslava člověka je rouhání Bohu a je Bohu ohavností. Praví modlitebníci se všude modlí jen Bohu a v pravdě.

Bohem poslaný služebník bude kázat jen Slovo, a žádné ze souvislosti vytržené citáty. V 2.Tim.4:2 Pavel přikázal svému spolupracovníkovi Timoteovi, aby kázal jen slovo. A hned potom je psáno: „*Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou přijímat, ale majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovat sami sobě budou učitele. A odvrátí uši od pravdy, a k básním obrátí*“ (2.Tim.4:3-4). Potom se plní, co sám Pán řekl: „*Nadarmo mne ctí, učíte učení, jenž jsou přikázání lidská*“ (Mat.15:9).

Všichni praví služebníci zvěstují Slovo a rozdávají duchovní pokrm, který je spojen s vůlí Boží (Jan.4:34). My kážeme Ježíše Krista, toho ukřižovaného, a plně evangelium jako sílu Boží (1.Kor.1:18), jak je kázali apoštolové a bratr Branham. Nyní křišťálově jasná zvěst pro tento nejdůležitější úsek církve do-

sahuje celý svět. Je zjevováno, kdo se Bohu v duchu a v pravdě modlí, anebo kdo se modlí v bludu a Boha pomíní.

Víra a poslušnost

„Skrze něhož jsme přijali milost a apoštolství ku poslušenství víry mezi všemi národy pro jméno jeho“ (Řím.1:5).

Ve všech dobách se lidé museli rozhodnout, jestli tomu, co Bůh, ten Pán, Svým služebníkům řekl a co oni zvěstovali v Jeho pověření, uvěří nebo v nevěře odloží. Ještě platí to TAK PRAVÍ PÁN: *„Amen, amen pravím vám: Kdo přijímá toho, koho bych já poslal, mne přijímá; a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mne poslal“ (Jan.13:20).* Právě tak: *„Pamatujte na řeč mou, kterou jsem já mluvil vám: Není služebník větší nežli pán jeho. Poněvadž se mně protivili, i vám se protivit budou; poněvadž řeči mé zachovali, i vaši zachovávat budou“ (Jan.15:20).* S nebeským povoláním je spojena největší odpovědnost před Bohem pro církve.

Bohu může být líto, že lidi stvořil: *„Ale když viděl Pán, že se rozmnožuje zlost lidská na zemi, a že by všeliké myšlení srdce jejich nebylo než zlé po všecken čas, litoval Pán, že učinil člověka na zemi, a bolest měl v srdci svém“ (1.Moj.6:5-6).* Povolání ale litovat nemůže: Co se povolání týká, čteme v Řím.11:29: *„Darů zajisté svých a povolání Bůh nelituje“ (podle něm. př. Bible: „Dary milosti a povolání jsou neodvolatelné“).*

V 2.Moj.3+4 čteme o povolání Mojžíše, kterému se zjevil Anděl Páně v plameni ohně v keři. On nato pak mohl říci: *„... Bůh otců vašich poslal mne k vám“ (2.Moj.3:13).* *„Odpověděl pak Mojžíš, a řekl: Aj, neuvěří mi, ani uposlechnou hlasu mého; nebo řeknou: Neukázal se tobě Pán!“ (2.Moj.4:1)* Vždycky se jedná o víru posluchačů. *„... jestliže neuvěří tobě, a neposlechnou hlasu a znamení prvního, uvěří hlasu a znamení druhému.“ (2.Moj.4:8)*

Nějakou víru má každý člověk v těch mnohých konfesích a náboženstvích. I sám ďábel věří a třese se (Jak.2:19). Ale v Božím království se jedná o víru v **to, co Bůh skutečně řekl a zaslíbil** – také u bratra Branhama, kterému bylo řečeno: **„Jestliže dosáhneš toho, že ti budou lidé věřit, a budeš se upřímně modlit, pak tvé modlitbě nebude moci nic odolat, ani rakovina.“** Před každou bohoslužbou s uzdravováním se zpíval ten chór: *„Věř jen, věř jen, všechno je možné tomu, kdo věří.“* O našem Pánu čteme v Mat.13:58, že ve Svém domovském městě Nazaretu *kvůli jejich nevěře nemohl konat mnoho divů.*

Nevíra je první hřích a vrací se do zahrady Eden. To bratr Branham říkal vždy s důrazem. Zmíním zde tři jeho výroky z let 1953, 1956 a opět z roku 1960.

„Odpusť nám hřích nevíry, což je původní a vlastní hřích. Ó, Bože, pomoz nám dnes večer, být věrnými a věřit.“ (9. května 1953, Jonesboro)

„Dovolte mi vám to ukázat na jednom slově. Když se ďábel poprvé potkal s Ježíšem Kristem, pochyboval o Něm: Pochybnost je vždy od ďábla. Tak přišli do prvního hřichu. Byla to pochybnost. Nebyl to žádný jiný hřích. Hřích byla pochybnost. Nevíra je původní a vlastní hřích. Ne cizoložství, ne kouření, ne opilství jsou hřichem. To jsou poznávací znamení nevíry.“ (22. července 1956 Shreveport)

„Podívejte se, moji drazí přátelé, původní hřích není nemorální život, ne pití whisky, ne cizoložství. To děláte, protože nevěříte. Jsou to znamení nevíry. Děláte to, protože nevěříte. Jestliže jste opravdu věřící, tak tyto věci neděláte. Existuje opravdu jen jeden původní hřích: to je nevíra. Písmo říká: „... *kdo pak nevěří, bude zatracen*“ (Mar.16:16).“ (10. ledna 1960 Tifton)

Po kázáních o sedmi pečeti v březnu 1963 se bratr Branham stále znovu odvolával na Evu, která poslechla to, co jí řekl had. Často to porovnal se Zj.22:18-19: „*Osvědčuji pak každému, kdo by slyšel slova proroctví knihy této, jestliže by kdo přidal k těmto věcem, že jemu přidá Bůh ran napsaných v knize této. A jestliže by kdo ujal něco od slov proroctví tohoto, odejme Bůh díl jeho z knihy života, a z města svatého, a z těch věcí, které jsou napsány v knize této.*“

Satan přišel v podobě hada k Evě a zaslal pochybnost o tom, co Bůh, ten Pán, řekl Adamovi: „*Opravdu vám Bůh řekl...?*“ Možná se dokonce zeptal: „Slyšela jsi to? Byla jsi u toho?“ Tak se Eva dostala pod vliv Satana. Pavel Píše: „*Adam nebyl sveden, ale žena svedena jsouc, příčinou přestoupení byla*“ (1.Tim.2:14).

S ohledem na víru řekl Pán: „*Proto jsem řekl vám: Že zemřete v hříších svých. Nebo jestliže nebudete věřit, že já to jsem, zemřete v hříších vašich*“ (Jan.8:24). Po Svém vzkříšení káral učedníky pro nevíru: „*Nakonec sedícím spolu jedenácti ukázal se, a trestal nedověru jejich a tvrdost srdce, že těm, kteří jej viděli vzkříšeného, nevěřili*“ (Mar.16:14).

Nevíra je ten původní hřích. Kdo Bohu nevěří, dělá z Boha lháře (Řím.3:4). V Žid.3:12 čteme první vážné napomenutí: „*Vizte, bratří, aby snad v někom z vás nebylo srdce zlé, a nevěrné, které by odstupovalo od Boha živého.*“

Vyjítí Izraele skrze Rudé moře a nadpřirozená péče o něj byly mocné: „*Vírou přešli Rudé moře jako po suchu; o což pokusivše se Egypťští, ztonuli*“ (Žid.11:29). Ale jaký byl konec mnohých? „*Ale ne ve mnohých z nich zalíbilo se Bohu, nebo zhynuli na poušti. Ty pak věci za příklad nám být mají k tomu, abychom nebyli žádostivi zlého, jako i oni žádali... Toto pak všecko pro vystrahu dalo se jim, a napsáno jest k napomenutí našemu, kteří jsme již na konci světa.*“ (1.Kor.10:5-11) Ke zkušeni sebe sama je nutné, aby každý četl

1.Kor.10:1-15. Následuje shrnutí v Žid.3:19: „*A vidíme, že nemohli vejít pro nevěru.*“

Nejprve víra, potom poslušnost, na které spočívá Boží zalíbení. Víra je vítězství, nevíra porážka. „*Neb jako skrze neposlušnost jednoho člověka učiněno jest mnoho hříšných, tak i skrze poslušnost jednoho spravedliví učiněni budou mnozí*“ (Řím.5:19). Kdo chce vědět více o následcích neposlušnosti, může číst v Římanům 11.

Víra a poslušnost spojují s Bohem, nevíra a neposlušnost nás od Boha oddělují. Víra v Ježíše Krista vede k poslušnosti, nevíra k neposlušnosti. „*Nebo vzpoura jest takový hřích jako čarodějnictví, a přestoupit přikázání jako modlářství a modloslužba.*“ (1.Sam.15:23)

Nyní se ukazuje, kdo Bohu opravdu věří, jako věřil Abraham, „... *jakož psáno jest: Otcem mnohých národů postavil jsem tebe, před obličejem Boha, jemuž uvěřil, který obživuje mrtvé a povolává i těch věcí, jichž není, jako by byly*“ (Řím.4:17; 1.Moj.17:5). Jen když Bůh mluví k člověku skrze Své slovo, může věřit. Kdo je ovládán nevírou, ukazuje, že se ještě nachází pod vlivem toho zlého.

Abraham uvěřil Bohu (Řím.4:17): „*A řekl: Za rok touto dobou jistotně se navrátím k tobě, a aj, syna mít bude Sára manželka tvá*“ (1.Moj.18:10), a Sára toho zaslíbeného syna porodila. Abraham byl poslušný: „*I řekl: Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria; a oběť ho tam v oběť zápalnou na jedné hoře, o níž povím tobě*“ (1.Moj.22:2) „*Tak o tom smýšleje, že jest mocen Bůh i z mrtvých vzkřísit; odkud jej jako z mrtvých vzkříšeného přijal.*“ (Žid.11:19)

„*Vidíš-li, že víra napomáhala skutkům jeho a z skutků víra dokonalá byla?*“ (Jak.2:21-24)

U Evy vedla pochybností zasetá nevíra do svedení, a potom také Adam poznal svou ženu Evu. Jako výsledek vyšla dvě rozdílná semena, Kain a Abel. Oba byli nábožní, oba věřili ve stejného Boha, oba stavěli oltář a obětovali oběť, ale od narození byli rozdílní. Na Abela a jeho oběť, totiž beránka, Bůh pohleděl milostivě, Kaina a jeho oběť, plody pole, On odmítl (1.Moj.4:1-8).

Co se stalo v zahradě Eden, vědí všichni věřící zvěsti. Ale nyní se jedná o náš čas. Satan zpochybnil také to, co bratr Branham řekl, totiž že ta zvěst předejde druhému Kristovu příchodu. Satan zpochybnil, že ta zvěst po jeho odchodu bude nesena do celého světa. Pro nás, kteří žijeme nyní, stojí psáno: „*Nebo to jest to zvěstování, které jste slyšali od počátku, abychom milovali jedni druhé. Ne jako Kain, který z toho zlostníka byl a zamordoval bratra svého. A pro kterou příčinu zamordoval ho? Protože skutkové jeho byli zlí, bratra pak jeho byli spravedliví*“ (1.Jan.3:11-12). Boží láska je svazek dokonalosti (Kol.3:14; 1.Kor.13).

Boží zalíbení musí na všech, kteří by chtěli být vytrženi, spočívat jako na Enochovi, který putoval s Bohem (1.Moj.5:24; Žid.11:5). Ne začátek, ale ten konec bude korunován (2.Tim.4:8).

500. jubileum reformace

Od 31. října 2016 do 31. října 2017 probíhají v evangelickém kostele oslavy pětistého výročí reformace skrze Luthera. Toto výročí reformace se neslaví jen v Německu, nýbrž v celém světě. Dokonce katolický kostel oslavuje: předseda Německé biskupské konference, kardinál Reinhard Marx, a předseda EKD (Evangelische Kirche Deutschland), Heinrich Bedford-Strohm, spolu souhlasili, aby oba kostely uspořádaly k jubileu celou řadu oslav společně. Tím se má zviditelnit „jednota ve víře“.

Slavnosti na světové úrovni k 500. výročí reformace byly zahájeny ve švédských městech Lund a Malmö – v zemi, kde před sedmdesáti lety byla Luteránská světová federace založena. Prezident Luteránské světové federace, biskup Munib Younan, a hlava katolického kostela slavili společně s 10 000 účastníky na stadionu v Malmö. Papež František měl u příležitosti společné ekumenické modlitby v luteránské katedrále v Lundu krátký proslov, který zahájil textem z Jan.15:4: „*Zůstaňte ve mně, a já ve vás*“. Papež František s biskupem Younanem v Lundu 31. října 2016 také podepsali při společné večeři prohlášení. Společné prohlášení též začíná slovem z Jan.15:4: „*Zůstaňte ve mně, a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, tak ani vy, leč zůstanete ve mně.*“ Jedná se o smíření a uzdravení těch ran, které si navzájem způsobili, a o poznání, že to, co je spojuje, je větší než to, co je rozděluje. Obě strany se zavazují k odstranění překážek, aby dosáhly úplného sjednocení v ekumenii. Cílem je společná Večeře Páně. Skrze společné úsilí, jak je řečeno, se chtějí otevřít „moci trojjediného Boha“.

Konkrétní a plná jednota má být vyjádřena eucharistickou slavností s oslavou evangelické Večeře. Ty jsou ale zásadně odlišné, jak je v Heidelbergském katechismu pod otázkou 80 zjevné: památka (1.Kor.11:25), ne obnovené obětování.

80. Jaký je rozdíl mezi večeří Páně a papežskou mší? Večeře Páně je nám svědectvím o tom, že máme dokonalé odpuštění všech svých hříchů prostřednictvím jednorázové oběti Ježíše Krista, kterou on sám jednou dokonal na kříži, a že Duchem svatým jsme jedno tělo s Kristem, jenž je nyní svým pravým tělem po pravici Otcově v nebi a tam chce být uctíván. Mše však učí, že ani živí, ani mrtví nemají odpuštění hříchů skrze utrpení Kristovo, ledaže by Kristus byl ještě denně kněžími při mši obětován, a že Kristus je tělesně pod způsobem chleba a vína a má být proto uctíván v nich. Mše tedy v podstatě není

ničím jiným než zapřením jediné oběti a utrpení Ježíše Krista a zlořečeným modlářstvím.

Věří vůbec ti evangeličtí vůdci tomu, co ten reformátor učil? Četl některý z nich úvodní slovo k proroku Danielovi ve vydání z roku 1545? Pochopil někdo z nich, jaký prorocký náhled a jakou prozíravost měl tehdy Luther?

Ve své předmluvě jasně popsal ta čtyři po sobě jdoucí světová království, o nichž je řeč v proroku Danieli: Babylonské království, Médo-perskou říši, Řeckou říši a Římskou říši, která započala roku 63 př.n.l.

Všechny náboženské publikace, dokonce deníky a týdeníky se tou reformací zabývají. Není to konečný cíl, sjednotit všechna světová náboženství pod Řím, to město se sedmi pahorky – Vatikán? Což nebyly Římské smlouvy podepsány 25. března 1957 ve Vatikánu? Není již vytoužený nový světový pořádek na dosah? To všechno musí být řečeno, neboť to je biblické proctví v naplnění. Dorazili jsme do konečného času a všechno se děje, jak je pro konečný čas předpověděno.

Spasitel se ve velekněžské modlitbě přirozeně nemodlil za sjednocení dvou kostelů nebo všech náboženství, nýbrž za jednotu spasených: „*Já jsem jim dal slovo tvé, a svět jich nenáviděl; nebo nejsou z světa, jako i já nejsem z světa... Já v nich, a ty ve mně, aby dokonání byli v jedno*“ (Jan.17:14+23). ON je ten vinný kmen a všichni opravdově znovuzrození věřící jsou ratolesti, ve kterých je božský život zjeven jako ovoce vinného kmene. Jednota spasených probíhá pod Kristem, Hlavou církve, která byla založena podle Sk.2, před 2000 lety letničního dne v Jeruzalémě. Státní kostel Římské říše byl založen roku 325 n.l. na koncilu v Nicei. Reformací pak skrze Luthera, Melanchtona, Zwingliho, Calvina a jejich předchůdce Wiclifa a Husa nastal průlom duchovního obnovení. Také v následujících probuzeních metodistů, baptistů, až po letniční probuzení v našem čase byl Duch Boží v činnosti. Biblicky věřící se nevrací do Říma nebo Nicee, ale do Jeruzaléma. Jedná se o návrat k Bohu a Jeho Slovu. Poslední zvěsti před návratem Krista budou věřící navraceni k původnímu křesťanství. My se nacházíme v časovém období vyvolání, navracení a přípravy, smíme mít podíl na tom, co Bůh přítomně činí, a očekávat na návrat Krista.

Návrat Židů do země

Židovský lid má za sebou historii plnou utrpení. Po tom, co před 2000 lety byli ze země, kterou jim Bůh dal, roztroušeni do celého světa, existuje od roku 1948 opět židovský stát. Na Židy bylo po staletí nahlíženo jako na zahraniční menšinu a náboženskou společnost. Museli žít za ploty v oddělených sídlištích. Uznání jako národu jim bylo odpíráno. Prvním sionistickým světovým

kongresem se roku 1897 v Basileji díky Theodoru Herzlovi kvalifikovali zase jako národ a hlásili se o své nároky na vlastní stát.

2. listopadu 1917 předal britský ministr zahraničí lord Artur James Balfour sionistickému hnutí rozhodnutí své vlády, která chtěla být nápomocna při zřizování „národního domovského sídla pro židovský lid v Palestině“. Od roku 1922 měla Velká Británie mandát nad celou Palestinou. 29. listopadu 1947 následovalo rozhodnutí generálního shromáždění OSN: „Britské mandátní území bude rozděleno mezi arabský a židovský stát“. 14. května 1948 vyhlásil David Ben Gurion založení státu Izrael.

„Když byl Izrael roku 1948 založen, měla země asi 806 000 obyvatel. Po 68 letech, ke dni nezávislosti roku 2016, je to podle oficiálních statistik 8,522 milionů“ (Izrael dnes, červen 2016).

Lidu Izraele dal Bůh mnohá zaslíbení také ohledně zaslíbené země. Jeruzalém je v Bibli 780x jmenován, hora Sion 157x, vždy ve spojení s lidem Izraele. Také jejich roztroušení a návrat jsou v biblickém prorocství předpověděny. O tom následující biblická místa:

„I padati budou ostrostí meče, a zajatí vedeni budou mezi všechny národy, a Jeruzalém tlačen bude od pohanů, dokud se nenaplní časové pohanů.“ (Luk.21:24)

„Ale: Živ jest Pán, který vyvedl a který sprovodil simě domu Izraelského z země půlnoční i ze všech zemí, do nichž jsem byl je rozehnal, když se osadí v zemi své.“ (Jer.23:8)

„... pamatuj na tu silnici a cestu, kterou jsi šla; navrať se, panno Izraelská, navrať se k městům svým těmto.“ (Jer.31:21)

„Shromáždím vás z národů a seberu vás z zemí, do kterých rozptýleni jste, a dám vám zemi Izraelskou.“ (Ez.11:17)

„Nebo poberu vás z národů, a shromáždím vás ze všech zemí, a uvedu vás do země vaší.“ (Ez.36:24)

„I stane se, když dokoná Pán všechno dílo své na hoře Sion a v Jeruzalémě...“ (Iz.10:12)

„I zahanbí se měsíc, a zastydí slunce, když kralovati bude Pán zástupů na hoře Sion, a v Jeruzalémě, a před starci svými slavně.“ (Iz.24:23)

Podle Oz.9:10 je fíkový strom symbolem pro Izrael: *„Jako hrozny na poušti nalezl jsem byl Izraele, jako rané fíky v prvotínách jejich popatřil jsem na otce vaše.“*

„Od stromu pak fíkového naučte se podobenství: Když již ratolest jeho omládne a listí se pučí, porozumíváte, že blízko jest léto.“ (Mat.24:32; Mar.13:28)

Tento vývoj s Izraelem se naplňuje před našima očima.

Dopis Balfoura se zapsal do dějin jako „Balfourova deklarace“ a platí jako základ pro vznik státu Izrael. Palestinský autonomní úřad v Ramalláhu nyní oznámil, že od 2. listopadu 2016 povede až do 100. výročí, 2. listopadu 2017, proti „Balfourově deklaraci“ boj. Chce toto prohlášení napadnout soudně a požaduje od Londýna kompenzaci se zpětnou platností.

My věříme, že Bůh Svůj lid do zaslíbené země zavedl, aby dokonal Svůj plán pro poslední čas. Na tom nic nezmění ani žaloba národností menšiny, která se ustavila teprve roku 1968 – tedy 51 let po Balfourově vyhlášení.

Všem národům, které se proti Izraeli pozvednou, hrozil Bůh soudem: „*Shromáždím také všechny národy, a svedu je do údolí Jozafat, abych se tam soudil s nimi o lid svůj a dědictví své, Izraele, jež rozptýlili mezi pohany a zemi mou rozdělili*“ (Joel.3:2).

Nejnovější rezoluce UNESCO, která označuje Chrámovou horu za „palestinské kulturní dědictví“ a Izrael za okupační moc, ukazuje, jakou slepotou mohou být lidé postiženi. Chrámová hora byla ve Starém Zákoně známa nejprve jako hora Moria (1.Moj.22:2), potom jako humno Jebuzejského Ornana. David koupil celý ten hornatý terén za 600 šekelů zlata (1.Par.21:25) a prohlásil v 1.Par.22:1: „*Toto jest místo domu Boha, toho Pána, a toto jest místo oltáře k zápalu Izraelovi.*“ Až do zničení Římany v roce 70 n.l. se na tom místě nalézal druhý jeruzalémský chrám.

Zaslíbení, že třetí bude vystavěn na stejném základě, kde stál ten první i druhý chrám, se naplní, neboť ve Zj.11:1 je nově budovaný chrám vyměřován ve spojení se službou těch dvou proroků.

Žijeme v časovém období, ve kterém se biblické proroctví naplňuje před našimi zraky, i když to ten svět nevnímá. Blaze tomu, kdo ta znamení času, ano, konečný čas, poznává.

Bůh je věrný ve všem Svém činění

Služba bratra Branhama měla pro církve Ježíše Krista spásný význam. Jako zaslíbený prorok (Mal.4:5-6) byl poslán se zvěstí, jak to potvrdil náš Pán v Mat.17:11 a v Mar.9:12: „*A Ježíš odpovídaje, řekl jim: Eliáš zajisté přijde prve a napraví všechny věci.*“ Eliášova služba nebyla teorie, to byla realita. On svolal lid Boží na horu Karmel, znovu postavil pobořený oltář z těch 12 kameňů a položil na něj oběť. Pak se modlil a Bůh viditelně odpověděl a srdce dětí Izraele byla zase nakloněna k Bohu (1.Kor.18:21-40).

Tu obzvláštní službu, kterou Bůh daroval bratrovi Branhamovi, jsem osobně prožil jako očitý svědek. Věrný Pán Svého posla vzal, ale ta biblická zvěst se stále ještě zvěstuje. Že mě tím Pán pověřil, nebylo mé rozhodnutí. Já jsem nebyl tázán, jestli bych chtěl jít.

Pln vděčnosti se mohu ohlédnout na požehnaný rok ve službě Pána. Bůh je věrný. ON daroval milost a sílu ke zvěstování Jeho Slova a nesení do celého světa. Ano, On Svě poslání potvrdil a všichni, kteří věří, se z toho těší. Pán přece předpověděl, že pošle hlad po slyšení Jeho slova (Am.8:11). ON sám mě 19. září 1976 přikázal: „**Můj služebníku, Já jsem tě na základě Matouše 24:45-47 určil k tomu, abys rozdával ten pokrm.**“ Toto písmo se nám naplňuje před očima a stůl Páně ještě nikdy nebyl tak bohatě prostřený jako v našem čase.

Slova „**jako Jan Křtítel byl poslán před prvním Kristovým příchodem, tak ty budeš poslán se zvěstí, která bude předcházet druhému Kristovu příchodu**“, která bratrovi Branhamovi byla provolána, se naplnila. Skrze tu zvěst věrný Pán všechno napravil. Učení 12 apoštolů (Sk.2:42) je nově zvěstováno. Tak, jako ta zvěst je plně do Slova zařazena, nechají se nyní všichni opravdově věřící zařadit do Slova, až v Jeho církvi bude všechno navraceno do správného stavu – k tomu, co bylo na počátku v církvi. Brzy přijde nebeský Ženich, a Svou nevěstu vezme k sobě.

Z Boží milosti jsem tomu nebeskému povolání vzdor zlomyslným pomluvám a tvrdým zkouškám v osobním životě zůstal věrný. Ještě platí, co Pán v Iz.54:17 řekl o těch, které poslal: „*Žádný nástroj proti tobě udělaný nepodaří se, a každý jazyk, povstávající proti tobě na soudu, potupíš. To jest dědictví služebníků Pánových, a spravedlnost jejich ode mne, praví Pán.*“

Nemusím nic z toho odvolat, co jsem ve více než 8000 kázáních učil a psal v těch brožurách a Oběžných dopisech. Bratřím, kteří se mnou dále dávají ten duchovní pokrm, srdečně děkuji. Jaká je to přednost, poslední úsek před návratem Krista reálně vědomě prožívat. To plně nasazení ve dne i v noci se vyplácí (Fil.2:16).

Mojí modlitbou je, aby nikdo tento vzácný čas nenechal kolem sebe projít, aniž by prožil smíření s Bohem a mezi sebou navzájem. Ještě je čas milosti, ještě mohou všichni přijít k Bohu a Spasiteli posvětit svůj život. Ještě se na základě misijního pověření zvěstuje odpuštění hříchů. Ještě lidé uvěří a nechávají se biblicky pokřtít.

Nechť se ten poslední úsek stane spásným rokem, rokem jásání všem opravdově věřícím (3.Moj.25:8-13).

Tento snímek byl pořízen v pondělí 15. srpna 2016. V pozadí je mapa s označenými místy mnohých zemí, kde jsem kázal. Bylo to přesně před 61 lety, totiž v pondělí 15. srpna 1955, kdy jsem si po prvních dvou shromážděních poprvé mohl podat ruku s bratrem Branhamem.

Od jeho odchodu domů uplynulo 51 let. Během toho času jsem poslední zvěst osobně nesl do 160 zemí. Početnými TV programy a přenosy shromáždění z misijního centra v Krefeldu o prvním víkendů každý měsíc internetem dosahujeme tisíce věřících na všech kontinentech. K tomu je připočítáno 8200 DVD a 1150 CD, které jsou každý měsíc rozesílány. Tištěné brožury a Oběžné dopisy a kázání, které jsou v průběhu roku rozesílány, jdou do statisíců.

Plné evangelium je kázáno všem národům na svědectví; tím je naplněn Mat.24:14. Nyní může a také přijde ten konec, ale den ani hodinu nikdo neví. Mohu s velikou vděčností říci: „Věrný Pane, nyní necháš Svého služebníka v pokoji jít, neboť mé oči viděly naplnění toho zaslíbení pro tento čas.“ Pán sám Své dílo ve Své Nevěště dokoná, doprovodí ji jako Ženich domů a postaví ji před Svou tvář bez poskvrn a vrásky (Ef.5:27).

Jen dokonalá láska spojená s opravdovou živou vírou v každé Boží slovo vejde do slávy. Každé Boží zaslíbení je Ano a Amen a ústí při všech vyvolených, kteří věří, do naplnění (2.Kor.1:18-22).

„Bohu pak budiž díky, který vždycky dává nám vítězství v Kristu, a vůni známosti své zjevuje skrze nás na každém místě“ (2.Kor.2:14).

Požehnání všemohoucího Boha necht' přijde na všechny, kteří Slovu Božímu věří.

Všem, kteří mne v modlitbách při tomto celosvětovém díle vzpomínají, srdečně děkuji. Všem, kteří to dílo podporují svými dary, necht' odplatí věrný Pán. Všem, kteří v misijním centru jsou činní, rovněž děkuji. Ano všem, kteří v těch mnohých zemích to vzácné slovo dále předávají, necht' Bůh požehná. V neposlední řadě srdečně děkuji také našim bratřím, kteří ve sboru v Krefeldu slouží. Bůh požehnej všechny, kteří Jeho zjevení milují. Amen.

Pro rok 2017 přeji všem, úplně jedno v kterém městě anebo ve které zemi žijete, ze srdce viditelné Boží požehnání. Společně hledíme vzhůru, neboť víme, že se spasení našich těl přiblížilo. Maranatha.

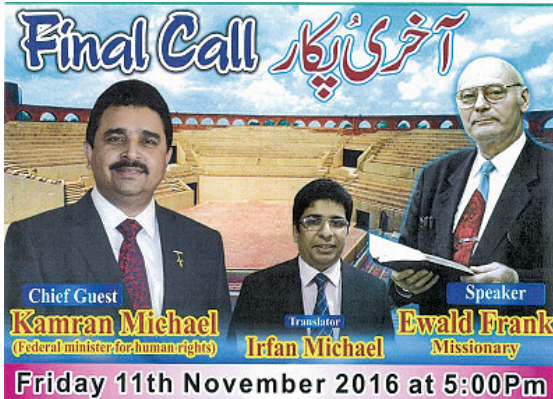
V pověření Božím působící

A handwritten signature in black ink that reads "Br. Frank". The signature is written in a cursive, flowing style with a long horizontal stroke extending to the right.

*Milovaný Pane Ježíši,
vzpomeň smlouvu, kterou si s námi uzavřel,
krev, kterou si za nás prolil,
zaslíbení, která si dal
a daruj nám věčný život.*

Ohlédnutí za rokem 2016

Také v tomto roce mohly být podnikány misijní cesty. Zastoupeny byly všechny světové strany: Azory, Filipíny, Etiopie, Mozambik, Jižní Afriky, Zimbabwe, Burkina Faso a Nigerie, Pákistán a Guadeloupe; ale také Rumunsko, Francie, Belgie a Anglie a každou poslední neděli v měsíci v Curychu.

Pozvání ke shromážděním do Pákistánu bylo oznámeno národní televizí.

Na stadionu v Láhauru se shromáždilo 3000 věřících, aby Boží slovo slyšeli z úst německého kazatele.

Bratr Kamran Michael, ministr pákistánské vlády pro lidská práva, pozdravil přítomné.

Bratr Michael Irfan byl překladatelem.

Tento snímek ukazuje druhé shromáždění v jednom kostele v Láhauru, Pákistán.

Shromáždění 4.prosince v misijním centru Krefeld

Svobodná lidová misie
informační kancelář
Doubecká 556
Jahodnice
Praha 9 - Kyje
CZ-198 00
tel. 281 931 729
e-mail: info@svobodnalidovamisie.cz